

காட்டுநாயக்கர் சமூக வாய்மொழி மரபுகளும் ஆவணப்படுத்துதலும்

ஆய்வாளர்

மா.ராக்கு

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
நாட்டுப்புறவியல் மற்றும் பண்பாட்டு

ஆய்வுகள் துறை,
நிகழ்த்துக்கலைப் புலம்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை-21

mayanrakku@gmail.com

+91 9344298236

Submission Date:19.03.2025

Acceptance Date:24.03.2025

அறிமுகம்:

நெறியாளர்

முனைவர். தி.கோபிநாத்

உதவி பேராசிரியர்

நாட்டுப்புறவியல் மற்றும் பண்பாட்டு

ஆய்வுகள் துறை,

நிகழ்த்துக்கலைப் புலம்,

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,

மதுரை-21

gobianu@gmail.com

+91 9003554524

தமிழ்நாட்டில் வசிக்கும் காட்டுநாயக்கர் சமூகம், தமிழக பூர்வீக பழங்குடி குழுக்களில் ஒன்றாகும். பல தலைமுறைகளாக காட்டுநாயக்கர்கள் வாய்மொழி மரபுகளுடன் வடிவமைக்கப்பட்ட ஒரு தனித்துவமான பண்பாட்டு அடையாளத்தைக் கொண்டவர்கள் ஆவர். ஆனால், நவீனமயமாக்கல் மற்றும் நகரமயமாக்கல் ஆகியவை அவர்களின் வாழ்க்கை முறை மற்றும் பண்பாட்டு நடைமுறைகளுக்கு குறிப்பிடத்தக்க சவால்களை எதிர் கொள்ள வேண்டியவர்களாக உள்ளார்கள். கதைகள், பாடல்கள், பழமொழிகள் மற்றும் கதைச்சொல்லல் உள்ளிட்ட வாய்மொழி மரபுகள் காட்டுநாயக்கர்களின் பண்பாட்டு அடையாளத்தை உருவாக்குவதில் முக்கியமானதாக உள்ளது. இந்த மரபுகள் அவர்களுடைய வரலாற்றுத் தரவுகள், தார்மீக மதிப்புகள், சுற்றுச்சூழல் அறிவு மற்றும் சமூக ஒற்றுமை ஆகியவற்றின் களஞ்சியமாக செயல்படுகின்றது. பண்பாட்டு விழுமியங்களை தலைமுறை தலைமுறையாக கடத்துவதில் அவை முக்கிய பங்கு வகிக்கின்றன. இருப்பினும், சமூகத்தின் இளைய தலைமுறையினர்கள் நவீன வாழ்க்கை முறைக்கு மாறுவதால், இந்த மரபுகள் நீர்த்துப்போகும் அபாயத்துடன் உள்ளதை காணமுடிகிறது.

காட்டுநாயக்கர்களுக்கு வளமான பண்பாட்டு பாரம்பரியம் இருந்த போதிலும், தமிழ்நாட்டில் குறைவாக ஆய்வு செய்யப்பட்ட பழங்குடி சமூகங்களில் ஒன்றாகவே உள்ளனர். அவர்களின் உலகக் கண்ணோட்டம் மற்றும் அடையாளத்தை உள்ளடக்கிய அச்சமூகத்தின் வாய்மொழி மரபுகள், பண்பாட்டு ஒத்திசைவு, இடப்பெயர்வு மற்றும் அவற்றின் இயற்கை வாழ்விடங்களுக்கான அணுகல் குறைதல் ஆகியவற்றிலிருந்து அச்சுறுத்தல்களை எதிர்கொள்கின்றனர். வாய்மொழி மரபுகளை இழப்பது என்பது அவர்களின் பண்பாட்டு அடையாளத்தை இழப்பது மட்டுமல்ல, நிலையான வாழ்க்கைக்கு பொருத்தமான மதிப்புமிக்க மரபான அறிவையும் இழப்பதாகும். எனவே, அச்சமூகத்தின் பண்பாட்டு அடையாளத்தை வடிவமைப்பதில் அவற்றின் பங்கை ஆராய்வதும் மற்றும் இந்த மரபுகளை ஆவணப்படுத்துவதும் இன்றியமையாததாகும்.

காட்டுநாயக்கர்கள் பதினாறாம் நூற்றாண்டில் கர்நாடகாவின் காம்பிலி மற்றும் பெல்லாரி போன்ற மாவட்டங்களில் இருந்து விஜயநகர பேரரசின் விரிவாக்கத்தில் தென் மாவட்டங்களில் இடம்பெயர்ந்து வந்திருக்கலாம் என்பது காட்டுநாயக்கர்களின் சொல் வழி ஆதாரமாக உள்ளன. இதனை வரலாற்று ஆய்வாளர்களும் ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். இம்மக்கள் காட்டினை மையமாகக் கொண்டு காட்டு வாழ்க்கையினை மேற்கொண்டு வாழ்கின்றனர். மலை மேல் வாழும் காட்டுநாயக்கருக்கும் தாழ்வான பகுதியில் இருக்கும் காட்டுநாயக்கருக்கும் வாழ்க்கை முறையில் ஒரு சில வேறுபாடு காணப்பட்டாலும் இருவரும் ஒரே சமூகத்தை சார்ந்தவர்கள் என்றே குறிப்பிடுகின்றனர்.

காட்டு நாயக்கர் வாழ்வியல்:

பழங்குடி மக்கள், தமிழில் தொல்குடிகள், முதுகுடிகள், பூர்விக குடிகள், ஆதிவாசிகள், காட்டுவாசிகள், மலையின மக்கள், மலைவாழ் மக்கள், ஆதிக்குடிகள் என பல்வேறு பெயர்களை கொண்டு அழைக்கப்படுகின்றனர். பழங்குடி மக்கள் இயற்கையோடு இணைந்த வாழ்க்கையினை வாழ்கின்றனர். இம்மக்கள் உயர்ந்த மலைகளிலும், காட்டுப்பகுதிகளிலும், சமவெளிகளிலும் ஒரு சில மக்கள் நாடோடிகளாகவும் வாழ்கின்றனர். பழங்குடியின மக்களில் மிகவும் பின்தங்கிய நிலையில் காடுகளை சார்ந்து வாழும் பழங்குடியின மக்கள் காட்டுநாயக்கர்களாக இருக்கின்றனர். இம்மக்கள் கன்னடம் சார்ந்த திராவிட மொழி பேசும் மக்களாக உள்ளனர். இச்சமூக மக்கள் அனைவரும் காட்டு உயிர்களைப் பற்றியும் காட்டு வாழ்க்கையினை பற்றியும் நன்கு அறிந்தவர்களாக உள்ளனர். இவர்களில் சிலர் தமிழக கர்நாடக மாநிலங்களில் அமைந்துள்ள யானைகள் முகாம்களில் பணியாற்றுகின்றனர்.

இம்மக்கள் மாநிறமாகவும் வலிமையான தேகத்துடனும், கம்பீரமான தோற்றமும் இவர்களின் தனித்தன்மைகளில் ஒன்றாக விளங்குகின்றன. நீண்ட அழுக்கான தலைமுடி, தாடியுடன் பெரிய கம்பீரமான மீசைகள், காதில் கல் பதித்த கடுக்கன், தோடுகள், ஏறு நெற்றி, நெற்றியில் கீழிருந்து மேலாகப் பச்சை குத்தப்பட்ட நாமக்கோடு, உடல் முழுவதும் பறவைகள் மிருகங்களின் உருவங்களை பச்சை குத்திக் கொள்கின்றனர். இவர்கள் தங்கள் உடம்பில் பச்சை குத்துவதை காலம் காலமாக பின்பற்றப்பட்டு வரும் கலாச்சாரமாக கருதுகின்றனர். ஆண்கள் பருத்தியால் நெய்யப்பட்ட ஆடைகள் மற்றும் தலைமுண்டாசு, பச்சை கலர் இடுப்பு பெல்ட், ஜிப்பா போன்ற நீளமான மேல் சட்டையுடன் கம்பீரமாக காணப்படுகின்றனர்.

காட்டுநாயக்கர் பழங்குடிகளின் பண்பாடு, கல்வி அறிவு, வாழ்க்கை தரம் பெரிய அளவில் மாற்றம் பெற்று விட்டதாக கூற முடியாது. இம்மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதற்கும், கல்வி வளர்ச்சியை மேம்படுத்துவதற்கும், அரசு பலவித முயற்சிகளையும், சலுகைகளையும் வழங்கிய போதும் அவர்கள் பின் தங்கிய நிலையிலேயே காணப்படுகின்றனர். சமவெளியில் வாழும் பழங்குடியினர் வேட்டைக்காரன் நாயக்கன், வேடநாயக்கன், சிகாரி நாயக்கன், நாயக்கன் என்று பல்வேறு பெயர்களில் அழைக்கப்படுகின்றனர். பேச்சு வழக்கில் இவர்களுடய பெயர்களுக்கு பின் நாயக்கன் என்று சேர்த்து பயன்படுத்தும் பழக்கத்தை கொண்டுள்ளனர். கம்பளத்து நாயக்கர்களின் கடைநிலை சமூகத்தவர்களின் பண்பாடு, கலாச்சாரம் இம்மக்களோடு ஒன்றிப் போவது கவனிக்கத்தக்கதாகும்.

தமிழ்நாட்டில் பழங்குடி பட்டியலில் இதுவரை 37 வகையான பழங்குடி குழுக்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இவர்களில் தொதவர் (Toda) ,கோத்தர் (kota) ,குறுமர் (kurumbas), இருளர் (irular), பணியன் (Paniyan), காட்டுநாயக்கர் (Kattunayakan) ஆகிய பழங்குடிகள் தொன்மை பழங்குடிகள் என கூறப்படுகின்றன. தென்னிந்தியாவின் பூர்வீக பழங்குடி சமூகங்களில் ஒன்றான காட்டுநாயக்கர் சமூகம், தமிழ்நாடு, கேரளா மற்றும் கர்நாடகா, நிலகிரி போன்ற பகுதிகளில் வசிக்கின்றனர். தமிழ்நாட்டில் நீலகிரி மாவட்டத்தில் முதுமலையிலும், திருநெல்வேலி, தென்காசி, கன்னியாகுமரி மாவட்ட மேற்கு தொடர்ச்சி மலை பகுதிகளில் குறைந்த அளவிலும் வசித்து வருகின்றனர். இவர்கள் பல நூற்றாண்டுகளாக இயற்கையுடன் இணக்கமாக வாழ்ந்த பண்டைய பழங்குடியினரின் சந்ததியினர் என்று நம்பப்படுகிறது. அவர்களின் நாடோடி வாழ்க்கை முறை வரலாற்று ரீதியாக வேட்டையாடுதல், தேன் சேகரிப்பு மற்றும் மாற்று சாகுபடி ஆகியவற்றைச் சார்ந்திருக்கிறது. இம்மக்கள் காடுகளில் இருந்து கிடைக்கும் கிழங்குகளையும், தேன் மற்றும் வேட்டையாடும் பொருட்களையும் உணவாக உட்கொள்கின்றனர். காலனித்துவ கொள்கைகளின் வருகை, சுதந்திரத்திற்குப் பிந்தைய நில சீர்திருத்தங்கள் இணைந்து, அவர்களின் பாரம்பரிய வாழ்வாதாரங்களை சீர்குலைத்து, பலர் விவசாயம், கூலித் தொழில் அல்லது பிற நவீன உயிர்வாழ்வு வழிகளை மாற்றியமைக்க கட்டாயப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றனர்.

காட்டுநாயக்கர் சமூகம் வாய்மொழி மரபுகள், ஆன்மீக நம்பிக்கைகள் மற்றும் வகுப்புவாத நடைமுறைகளில் வேரூன்றிய ஒரு பாரம்பரியத்தால் வகைப்படுத்தப்படுகின்றனர். இவர்கள் வன தெய்வங்கள் மற்றும் சூரியன், சந்திரன் மற்றும் புனித தோப்புகள் போன்ற இயற்கை கூறுகளை வணங்குகிறார்கள். அவர்களின் சடங்குகள், பாடல்கள் மற்றும் நடனங்கள், நம்பிக்கை அமைப்புகள் மற்றும் பருவகால சுழற்சிகளுடன் ஆழமாக பின்னிப்பிணைந்துள்ளன. சமூக ரீதியாக, காட்டுநாயக்கர்கள் உறவு அடிப்படையிலான குழுக்களாக ஒழுங்கமைக்கப்பட்டுள்ளனர். சமீப காலங்களில், காடழிப்பு, தொழில்மயமாக்கல் மற்றும் அரசாங்க பாதுகாப்புக் கொள்கைகள் போன்ற வெளிப்புற தாக்கங்கள் அவர்களின் பாரம்பரிய வாழ்க்கை முறையை கணிசமாக பாதித்துள்ளன. இந்த இடையூறுகள் அவர்களின் கூட்டு அடையாளத்தின் அடித்தளமாக செயல்படும் வாய்மொழி மரபுகள் உட்பட அவர்களின் கலாச்சார நடைமுறைகளை படிப்படியாக அழிவதற்கு வழிவகுக்கிறது. இந்த சவால்கள் இருந்தபோதிலும், காட்டுநாயக்கர்கள் தொடர்ந்து பண்பாட்டு பெருமை மற்றும் மீள்திறன் ஆகியவற்றின் வலுவான உணர்வை தக்க வைத்துக் கொண்டுள்ளனர்.

வாய்மொழி மரபுகள்:

காட்டுநாயக்கர்களின் பண்பாட்டு அடையாளத்தை அவர்களின் வாய்மொழி மரபுகளை ஆவணப்படுத்துவதன் மூலமும், சமூகத்தின் அடையாள உணர்வுக்கு அவற்றின் பொருத்தத்தை ஆராய்வதன் மூலமும், ஓரங்கட்டப்பட்ட குழுக்கள் சமூக, பொருளாதார மற்றும் பண்பாட்டு மாற்றங்களுக்கு மத்தியில் தங்கள் அடையாளத்தை தக்க வைக்க வாய்மொழி மரபுகளை ஆவணப்படுத்துவது அவசியமாகும். கூடுதலாக, பழங்குடி சமூகங்களின் பண்பாட்டு பாதுகாப்பு மற்றும் அதிகாரமளித்தலை நோக்கமாகக் கொண்ட கொள்கைகள்

மற்றும் திட்டங்களை உருவாக்கவும் காட்டுநாயக்கர்கள் குறித்த தகவல்களை ஆவணப்படுத்துவது தேவையாகும். ஆகவே, காட்டுநாயக்கர்களின் பண்பாட்டு அடையாளத்தை வரையறுக்க அவர்களின் சடங்குகள், நம்பிக்கைகள், மரபுகள், தொன்மங்கள், நாட்டுப்புறக் கதைகள், பாடல்கள், பழமொழிகள் மற்றும் சமூக-பொருளாதார நடைமுறைகள் உட்பட பாரம்பரிய வாழ்வாதாரங்கள் மற்றும் வாழ்க்கை முறை ஆகியவற்றை ஆவணப்படுத்தலாம். அதன் மூலம் அவர்களின் பண்பாட்டு அடையாளத்தை வடிவமைக்கலாம். இவ்வாறு செய்வதன் மூலம் நவீனமயமாக்கல், இடப்பெயர்வு மற்றும் அரசு கொள்கைகள் போன்ற வெளிப்புற தாக்கங்களுக்கு பதிலளிக்கும் வகையில் அவர்களின் அடையாளத்தை பாதுகாக்கலாம்.

திருமண சடங்கு:

இம்மக்களின் திருமணம் வீட்டு பெரியவர்களும் குழு தலைவர்களும் சேர்ந்து முடிவு செய்கின்றனர். காட்டுநாயக்கர் திருமண முறையானது தலைமுறை தலைமுறையாக பின்பற்றப்படும் ஒன்றாக உள்ளது. இவர்கள் திருமண முறைகள் ஏழு நாட்கள் நடத்தப்படுகிறது. அனைத்து முறைகளும் அவர்களின் பண்பாட்டு முறைப்படியே நடத்துகின்றனர். இம்மக்களிடையே மணமகன் மணமகளுக்கு சீர் கொடுத்து திருமணம் செய்யும் முறையினை கொண்டுள்ளனர். மணமகனின் வீட்டார் பரியப் பணமாக 104 ரூபாய் மணமகனின் பெற்றோரிடம் வழங்குகின்றனர். மணப் பெண்ணை தங்கள் சமூகங்களுக்குள்ளேயே உறவு முறை அடிப்படையில் பெண் எடுப்பதும் கொடுப்பதும் போன்ற முறையினை பின்பற்றுகின்றனர். உறவுமுறை பிரிவுகளில் உள்ள நபர்களை அடையாளம் காண திசைகளை குறிப்பிடுகின்றனர். வடக்கு - உத்திரம், தெற்கு - பெடமட்ட, கிழக்கு - தச்சனம், மேற்கு -தூர்ப்பு என நான்கு திசைகளை அடையாளப்படுத்துகின்றனர். இவர்கள் திருமணம் பெரும்பாலும் மாலை பொழுதில் குலதெய்வத்தின் முன்பு நடத்தப்படுகின்றன. இவர்கள் திருமணங்களில் பிராமணர்கள் கலந்து கொள்வதில்லை. இம்மக்கள் இன்று வரையிலும் தங்கள் சமூகத்திற்குகான அடையாளமாக கருதப்படும் தாலியினை மட்டுமே பயன்படுத்துகின்றனர். திருமண நிகழ்வின் பொழுது மணமகன் மணமகளுக்கு அனைவரின் முன்பு பொட்டு தாலி என்னும் தாலியினை கழுத்தில் கட்டுகிறார். திருமணம் முடிந்த பிறகு வீட்டிற்குள் செல்வதற்கு முன்பு "கட்டுக்கழத்தி" என்னும் ஆரத்தி மணமக்களுக்கு எடுக்கப்படுகின்றது. திருமணம் முடிந்த இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு பொட்டு தாலியுடன் இரண்டு கருகமணிகளை இணைத்து கொள்கின்றனர்.

திருமண சடங்கு நேரத்தில் பாடப்படும் பாடல்கள்:

- (1) "காசுண்டி காசுண்டி பொட்டு கட்டா
கொஞ்சுண்டு கொஞ்சுண்டு காலு தொக்றா "
- (2) "லுவ்வலுவ்வா தாசாரா லுவத்தாரா மல்லிகே
எருமல்லிகே லுவ்வல்லே லுவத்தாரா மல்லிகே "

பிறப்பு சடங்கு:

காட்டுநாயக்கர் பழங்குடி மக்கள் பிரசவ காலத்தில் தாயையும் பிறக்கும் குழந்தையையும் தனி குடிசையில் தங்க வைக்கின்றனர். குடிசையின் தரை முழுவதும் வைக்கோல் பரப்பி விரித்து அதன் மேல் சேலையினை விரித்து அதில் தாயையும் பிள்ளையையும் படுக்க வைக்கின்றனர். இவற்றின் மேல் படுக்கும் பொழுது உடலுக்கு கதகதப்பாகவும் சூடாகவும் இருக்கும் என உடலின் நலன் கருதி இம்முறையினை பயன்படுத்துகின்றனர். இம்மக்கள் கை வைத்திய முறையினை தலைமுறை தலைமுறையாக பின்பற்றுகின்றனர். மருத்துவச்சி என்னும் மூதாட்டி மூலம் பிரசவம் பார்க்கின்றனர். மருத்துவ உதவிக்கு மேலும் சில பெண்களும் குடிசையில் இருப்பார்கள். இம்மக்கள் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு பெயரிடும் நிகழ்வினை தங்களது அடையாளமாகவும் முகவரியாகவும் கருதுகின்றனர். தங்கள் சமூகத்திற்கு உரிய சில பெயர்களை மட்டும் பிறக்கும் அனைத்து குழந்தைகளுக்கும் வைக்கின்றனர். குலதெய்வத்தின் பெயரினையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு பெயரிடப்படுகின்றன. குறிப்பாக காளன் - காளி, பொம்மன் - பொம்மி, குள்ளன் - குள்ளி, கரியன் - கரிம்பி, மாரிகன் - மாரி ஆகிய பெயர்களுடைய அவர்களுடைய குழந்தைகளுக்கு சூட்டுகின்றனர்.

இறப்பு சடங்கு:

இப்பழங்குடி மக்கள் இறந்த உடலுக்கு மிகுந்த மரியாதையினை அளிக்கின்றனர். இவர்கள் இறந்தவரின் உடலை எரிக்காமல் புதைக்கும் பழக்கம் உடையவர்களாக உள்ளனர். இப்பழக்கத்தை இவர்கள் காலம் காலமாக பின்பற்றுகின்றனர். ஒருவர் இறந்த உடன் ஊர் குழு தலைவர் மற்றும் அனைத்து உறவினர்களுக்கும் செய்தி தெரிவித்து அனைவரின் முன்னிலையில் அனைத்து இறப்பு சடங்கு முறைகளும் செய்யப்படுகின்றன. இறந்தவரின் உடலை எடுத்து செல்ல மூங்கில் குச்சியினை எடுத்து வளைத்து அதில் பாடை தயார் செய்கின்றனர். இறந்தவரின் உடலுக்கு வாசனை திரவியங்கள், பூமாலைகள், புதிய ஆடைகள் போன்ற அனைத்து முறைகளும் செய்கின்றனர். அடக்கம் செய்யும் குழியின் அமைப்பு பிற சமூகத்தை போன்று நீட்டவாக்கில் இல்லாமல் வட்ட வடிவில் அமைக்கின்றனர். நான்கு அடி அகலம், நான்கு அடி ஆழம் என்ற அளவில் குழி தோண்டப்பட்டு உடல் குழியின் தெற்கு பக்கவாட்டில் தலை சொருகப்பட்டு, வடக்கு நோக்கி பார்க்கும்படியாக வைத்து, இரண்டு கால்களையும் சமனம் கோலத்தில் மடக்கி வைத்து, இரு கைகளையும் முதுகு பின்னால் மடக்கி வைத்து முகத்தினை வெள்ளை துணியால் மூடி அடக்கம் செய்கின்றனர். அடக்கம் முடிந்து வீட்டிற்கு வந்த பின் வீட்டை சுத்தம் செய்து அனைவரும் குளித்து புதிய ஆடைகள் அணிந்து வீட்டில் அகல் விளக்கு ஏற்றுகின்றனர். தொடர்ந்து 3-வது நாள், 16-வது நாள் சடங்குகள் முறையாக செய்கின்றனர்.

வைத்திய முறை:

இப்பழங்குடி மக்கள் காலம் காலமாக நாட்டு வைத்திய முறையினை தெரிந்து வைத்து உள்ளனர். அனைத்து வகையான நோய்களுக்கும் கை வைத்திய முறையின் மூலம் தீர்வு காண்கின்றனர். பிறந்த குழந்தை முதல் அனைவரும் கை வைத்திய முறையினை

கொண்டுள்ளனர். இதனை பச்சிலை வைத்தியம் என்று கூறுகின்றனர். பொதுவாக பழங்குடி மருத்துவ முறையின் மந்திரங்களை வெளியில் சொன்னால் நோய் குணமடையாது என்பது மக்கள் தலைமுறை தலைமுறையாக பின்பற்றி வரும் நம்பிக்கையாகும். அந்த வகையில் இவர்களும் இந்த நம்பிக்கையினை பின்பற்றுகின்றனர். இம்மந்திரத்தை குடும்பத்தில் இருக்கும் அடுத்த தலைமுறைகளுக்கு மட்டும் சொல்லிக் கொடுக்கின்றனர். இவர்களிடம் அனைத்து நோய்களுக்கும் காடுகளில் இருந்து கிடைக்கக்கூடிய இலை, தலை, வேர்கள், கனிகள், தேன், மர பட்டைகள், கனி, பூ போன்ற பல்வேறு வகையான பொருட்களைக் கொண்டு மூலிகைகள் தயார் செய்கின்றனர். சான்றாக, ஐந்து வயதுக்கு மேல் உள்ள குழந்தைகளுக்கு நெஞ்சுக்கூடு வெளிவராமல் இருக்கவும், கனை சூடு வராமல் இருக்கவும், ஒரு மண் சட்டியில் மாட்டுச்சாணம் வரட்டியை உடைத்துப் போட்டு அதில் தீ வைத்து எரிய வைத்து மரப்பிடியுடன் கூடிய ஒரு கம்பி முனையில், மூன்று பற்கள் கொண்ட சூடு கோலை அந்த வரட்டி நெருப்பில் வைத்து பழுக்க காய்ச்சி சிறுவர்களை தரையில் படுக்க வைத்து மற்றவர்கள் பிடித்துக் கொள்ள மார்பின் மேல், கீழ் என இரண்டு அல்லது நான்கு இடத்தில் சூடு வைத்து ஆறிய சாம்பல் தூளால் பூசி எழுப்பி விடுவார்கள். அதேபோல் ஆண்கள் மற்றும் பெண்களுக்கு மூட்டு வலி வராமல் இருப்பதற்கு முழங்கால் மூட்டுப்பகுதிகளில் கதிபுலி எனப்படும் சூட்டுக் கோலால் மூன்று இடத்தில் சூடு வைத்து சாம்பலைப் பூசி காயம் சரியாக பச்சிலை சாறு பயன்படுத்துகின்றனர்.

பச்சிலை வைத்தியம் தலைவலி, இருமல், ஆறாத வெட்டுக் காயங்கள், உள் மற்றும் வெளி நோய்களுக்கும் நல்ல மருந்தாக பயன்படுத்தப்படுகின்றது. காது வலிக்கு சுரைக்காய் இலையினை கசக்கி சாறு எடுத்து சாற்றினை காதில் விட்டால் காது வலி குணமாகும். முதுகுக்கு பின்னால் புளிய இலையினை ஒட்டுவதன் மூலம் உடலில் உள்ள முதுகு வலி சரியாகிறது. உடலில் ஏற்படும் காயங்களுக்கு தும்பை பூவில் இருந்து எடுக்கப்படும் சாற்றினை பயன்படுத்துவதன் மூலம் காயங்கள் குணமாகின்றன. எருக்கன் செடி பூக்களில் இருந்து எடுக்கப்படும் பால் போன்ற சாற்றின் மூலம் பல்வலி சரி செய்யப்படுகின்றன. காட்டு பூனையின் மாமிசத்தை சாப்பிடுவதன் மூலம் காசநோய் குணமடைகின்றது. காட்டு பூனை கறி காச நோய்க்கு சிறந்த மருந்தாக கருதப்படுகின்றன. பன்றி கொழுப்பை நெருப்பில் எரித்து உருக்கி, எண்ணெய் எடுத்து பதப்படுத்தி, மூலத்திற்கு சிறந்த மருந்து பொருளாக பயன்படுத்தப்படுகிறது. இவ்வாறாக மலைவாழ் மற்றும் பழங்குடி மக்கள் இன்று வரையிலும் இவ்வகையான நாட்டு மருத்துவத்தை தங்கள் வாழ்வியலோடு கொண்டவர்களாக உள்ளனர்.

வழிபாடுகள்:

ஆதி காலத்தில் இருந்து காட்டுநாயக்கர்கள் அவர்களின் குலதெய்வமாக ஜெக்கம்மா & பொம்மக்கா ஆகிய இரு பெண் தெய்வங்களை வணங்கி வருகின்றனர். தங்கள் சமுதாய நலன் கருதி உயிர்த்தியாகம் செய்தவர்கள் என்று இம்மக்கள் நம்புகின்றன. இவர்களிடம் முன்னோர் வழிபாடு மிகவும் முக்கியமானதாக உள்ளது. இதனைத் தவிர பிற தெய்வங்களையும் வணங்கி வருகின்றனர். அதற்கான வழிபாட்டு முறைகளையும் முறையாக செய்கின்றனர். ஆண்

தெய்வம் மற்றும் பெண் தெய்வம் ஆகிய இரண்டு தெய்வங்களையும் தங்கள் வழிபாட்டில் கொண்டுள்ளனர்.

கோவில் திருவிழா:

இம்மக்கள் தங்களை சிங்கம் புலி போன்ற விலங்குகளிடமிருந்து பாதுகாத்துக் கொள்ள கையாண்ட முறையே சிலம்பம் எனப்படும் கலையாக வளர்ந்துள்ளது என்று கூறுகின்றனர். சிலம்பம், அடிமுறை, வர்மக்கலை, மான் கொம்பு மடுவு போன்ற தற்காப்பு கலைகளை கற்றுக் கொண்டு கோயில் திருவிழாக்களில் நடத்தப்படும் நாடகங்கள், தெருக்கூத்து, ராமாயண மகாபாரத திரைபதி சம்பந்த கதைகளை வாய்ப்பாட்டுடன் பாடி நாடகங்கள் மற்றும் கலை நிகழ்ச்சிகள் நடத்துவது, கதைகளுக்குத் தகுந்தாற்போல் வாய்பாடுகள் உச்ச தொனியில் பாடுவதும் வாக்கிய கருவிகளை இசைப்பதிலும் திறமையானவர்கள்.

கோவில் திருவிழாவின் போது பாடப்படும் பாடல்:

"லாலோ லாலோ லாலோ காமட்டிகே
சுழிகித்தி மாங்குலாகே லாகுடி காமட்டிகே"

"சார்லி புத்து மச்சா சார்லி புத்து
மடினமேலே காலு மட்டி சார்லி புத்து"

"பனெ மரத்துல கொலிவச்சலு லாலு
பெட்டி மரத்துல கொலிவச்சலு நண்ணு
பெரிய பண்ணு வந்நியலோ லாலு
சிறிய பண்ணு வந்நியலோ நண்ணு
பெட்டி மரத்துல கொலிவச்சலு லாலு
பனெ மரத்துல கொலிவச்சலு நண்ணு
பெரிய பண்ணு வந்நியலோ லாலு
சிறிய பண்ணு வந்நியலோ நண்ணு "

தொழில்:

இப்பழங்குடி மக்களுக்கு தேன் எடுத்தல் வேட்டையாடுதல் ஆகிய இரண்டும் முக்கிய அம்சங்களாக கருதப்படுகின்றன. தேன் எடுக்க செல்லும்போது இப் பாடல்களை பாடுகின்றனர்.

தேன் எடுக்க செல்லும் போது பாடும் பாடல் வரிகள்:

"தேனுகுயக்கலி குயேலே காரே காரேமட்டி நகாரு காரே
ஏச்சத்தக்காலி எத்தானே காரே காரேமட்டி நகாரு காரே
ஓரலுதக்காலி எத்தானே காரே காரேமட்டி நகாரு காரே"

மொழி அமைப்பு:

இம்மக்கள் தங்களின் தாய் மொழியினையே பேசுவதற்கு பயன்படுத்துகின்றனர். இவர்களின் மொழி கன்னடம் கலந்த கிளை மொழியாக உள்ளது. இருநிலை மொழிகளை இவர்களின் வாழ்க்கை முறையில் பயன்படுத்துகின்றனர். இம்மொழியினை ஆய்வு செய்த மொழியியலாளர் நடனசபாபதி இதனை 'காட்டுநாய்கா' என்ற சொல்லால் குறிப்பிடுகிறார். காட்டுநாயக்கர் மக்கள் தங்கள் இருக்கும் இடத்தில் பயன்படுத்தப்படும் மொழியுடன் இவர்களின் தாய் மொழியினை இணைத்து பயன்படுத்துகின்றனர். இம்மக்கள் திராவிட மொழி குடும்பத்தை சார்ந்தவர்கள். திராவிட மொழிகள் தமிழ், மலையாளம், தெலுங்கு, கன்னடம் போன்ற மொழியினை கொண்டுள்ளனர். தெலுங்கு பேசும் நாயக்கர்களுக்கும் இவர்களுக்கும் எவ்வித தொடர்பும் இல்லை. இம்மக்கள் இரண்டு மொழி களங்களை கொண்டுள்ளனர். அக களத்தில் தம் மொழியினை மட்டும் பயன்படுத்துகின்றனர். வீடு, பிறப்பு, இறப்பு, திருமணம், வழிபாடு போன்ற இடங்களில் மட்டும் தாய் மொழியினை பயன்படுத்துகின்றனர். புறக்களங்களில் தொழில் செய்யும் இடம், கடைகள், தொழில் நிறுவனங்கள் போன்ற இடங்களில் அவர்களின் தாய்மொழியுடன் பிற மொழியையும் சேர்த்து பயன்படுத்துகின்றனர். இம்மக்களின் தாய்மொழி எழுத்து வடிவம் பெறவில்லை, பேசுவதற்கு மட்டும் பயன்படுத்துகின்றனர். காட்டுநாயக்கர் மொழியினை நீலகிரி கூடலூர் போன்ற பகுதிகளில் தமிழ் சார்ந்தும், கர்நாடகா மைசூர் போன்ற பகுதிகளில் கன்னடம் சார்ந்தும், கேரளா வயநாடு போன்ற பகுதிகளில் மலையாளம் சார்ந்தும் மொழியினை பயன்படுத்தப்படுகின்றனர்.

பழங்குடி சமூகங்களில் பண்பாட்டு அடையாளம் குறித்த ஆய்வு அடையாளம், பாரம்பரியம் மற்றும் சுற்றுச் சூழல்களுக்கு இடையிலான சிக்கலான உறவை வலியுறுத்துகிறது. ஸ்டீவர்ட் ஹால் (1990) போன்ற அறிஞர்கள் பண்பாட்டு அடையாளம் என்பது வரலாற்று மற்றும் சமகால தாக்கங்களால் வடிவமைக்கப்பட்ட ஒரு மாறும் செயல்முறை என்று விவாதிட்டனர். பழங்குடி சமூகங்கள் பெரும்பாலும் பகிரப்பட்ட நடைமுறைகள், சடங்குகள் மற்றும் அவற்றின் இயற்கை சூழலுடனான தொடர்பு ஆகியவற்றை சுற்றி தங்கள் அடையாளங்களை உருவாக்குகின்றன என்று மானுடவியல் ஆய்வுகள் காட்டுகின்றன (கீர்ட்ஸ், 1973). இந்தியச் சூழலில், வெர்ரியர் எல்வின் (1964) மற்றும் கிறிஸ்டோப் வான் ஃபியூரர்-ஹெமெண்டோர்ஃப் (1982) போன்ற பழங்குடி சமூகங்கள் பற்றிய ஆய்வுகள், சமூக-அரசியல் அழுத்தங்கள் மற்றும் பண்பாட்டு ஒருங்கிணைப்புக்கு மத்தியில் பழங்குடி குழுக்கள் தங்கள் அடையாளங்களை எவ்வாறு பாதுகாத்து வருகின்றனர் என்பதை எடுத்துக்காட்டுகின்றன. குறிப்பாக, சமீபத்திய ஆய்வுகள் பழங்குடி சமூக அடையாளத்தின் மீது உலகமயமாக்கல் மற்றும் நவீனத்துவத்தின் தாக்கம் குறித்தும் கவனம் செலுத்துகின்றன. குறிப்பாக தென்னிந்தியாவில், தோடர்கள் மற்றும் படுகர்கள் போன்ற சமூகங்கள் விரிவாக ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறான ஆய்வுகள் பெரும்பாலும் அவர்களின் பண்பாட்டு அறிவைப் பாதுகாப்பதற்கும் கூட்டு அடையாளத்தை வலுப்படுத்துவதற்கும் ஒரு ஊடகமாக வாய்வழி மரபுகளின் பங்கை வலியுறுத்துகின்றன.

வால்டர் ஜே. ஓங்கின் (1982) ஆய்வானது, எழுதப்பட்ட பதிவுகள் இல்லாத சமூகங்களில் வாய்வழி மரபுகளின் முக்கியத்துவத்தைப் பற்றிய அடிப்படை நுண்ணறிவுகளை

வழங்குகின்றன. வாய்மொழிக் கலாச்சாரங்கள் தங்கள் அறிவு அமைப்புகளைத் தக்கவைக்க நினைவூட்டல் சாதனங்கள், கதைசொல் மற்றும் செயல்திறன் ஆகியவற்றைச் சார்ந்துள்ளன என்று ஓங் வாதாகிடுறார். இதே போல், ஜான் வன்சினாவின் “வாய்மொழி மரபு வரலாறு” (1985) வாய்வழி விவரிப்புகள் குறிப்பாக விளிம்புநிலை குழுக்களுக்கான ஆய்வில் எவ்வாறு வரலாற்று ஆதாரங்களாக செயல்படுகின்றன என்ற வழிமுறைகளை வழங்குகிறது. இந்தியச் சூழலில், பழங்குடிக் குழுக்களின் வாய்மொழி மரபுகள் அடையாளத்தைப் பாதுகாப்பதற்கும் பண்பாட்டு அழிப்புக்கு எதிரான எதிர்ப்பிற்கும் கருவிகளாக ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. செயல்பாட்டுவாதம் (மாலினோவ்ஸ்கி, 1948) மற்றும் குறியீட்டு இடைவினைவாதம் (ப்ளூமர், 1969) போன்ற கோட்பாட்டு அணுகுமுறைகள் வாய்வழி மரபுகள் சமூக ஒத்திசைவு, கல்வி மற்றும் அடையாள வலுவூட்டல் ஆகியவற்றின் வழிமுறைகளாக எவ்வாறு செயல்படுகின்றன என்பதை ஆய்வு செய்ய பயன்படுத்தப்படுகின்றன. பின்காலனிய கோட்பாடுகள் உள்நாட்டு வாய்வழி மரபுகள் எவ்வாறு காலனிய கதையாடல்களை எதிர்கொள்கின்றன மற்றும் கலாச்சார முகமையை எவ்வாறு உறுதிப்படுத்துகின்றன என்பதை மேலும் ஆராய்கின்றன (சையத், 1978; ஸ்பிவாக், 1988).

இவ்வாறு தமிழ்நாட்டில் பழங்குடி சமூகங்கள் குறித்து குறிப்பிடத்தக்க ஆய்வுகள் நடந்து வந்தாலும், காட்டுநாயக்கர்கள் ஒப்பீட்டளவில் குறைந்த அறிவார்ந்த கவனத்தையே பெற்றுள்ளனர். தற்போதுள்ள பெரும்பாலான ஆய்வுகள் பரந்த பழங்குடி வகைப்பாடுகளில் கவனம் செலுத்துகின்றன. பெரும்பாலும் காட்டுநாயக்கர் போன்ற சிறிய சமூகங்களின் குறிப்பிட்ட கலாச்சார நடைமுறைகள் மற்றும் வாய்வழி மரபுகளை புறக்கணிக்கின்றன. காட்டுநாயக்கர் பாரம்பரிய வாழ்வாதாரங்கள் மற்றும் சமூக-பொருளாதார நிலைமைகளை இனவரைவியல் நிலையில் சுருக்கமாக விளக்குகிறது.

துணை நூற்பட்டியல்:

1. பக்தவத்சல பாரதி, 2018. "தமிழகப் பழங்குடிகள்" அடையாளம் பதிப்பகம் புத்தாக்கம், சென்னை.
2. நடனசபாபதி, 1980. "A Descriptive Study of The Language of Kattunaickas" முனைவர்ப்பட்ட ஆய்வேடு, அண்ணாமலை பல்கலைக் கழகம், மொழியியல் துறை, சிதம்பரம்.
3. சு.சக்தி வேல், 1993 " தமிழ் நாட்டுப் பழங்குடி மக்கள் "அடையாளம் பதிப்பகம், புத்தாக்கம். சென்னை.
4. கே.கனகராஜ், 2022, " தமிழகத்தில் காட்டு நாயக்கன் பழங்குடியினர்", நியூஸ் மேன் பதிப்பகம், மதுரை.
5. சி. மகேசுவரன், 2023. "பண்பாட்டு ஆய்வியல்", பாரதி புத்தகாலயம், மதுரை.
6. முனைவர்.ச. ராஜேந்திரன், 2007, சமவெளி காட்டு நாயக்கன் மொழியின் பண்பாட்டு மானிடவியல் சார்ந்த மொழியியல் ஆய்வு, தமிழ் பல்கலைக்கழக பதிப்புத்துறை, தஞ்சாவூர்.